

Feldkirchen, Dolní Bavorsko

V naší mateřské škole je 14 národností

Barbara Unger, starostka obce Feldkirchen v okrese Straubing-Bogen v Dolním Bavorsku, popisuje situaci s uprchlíky i náladu mezi místními obyvateli. Na území obce byl státem vybudován tábor pro až 5 000 uprchlíků.

Většina uprchlíků, kteří dorazí do Feldkirchenu, jsou podle údajů úřadu BAMF Syřané a Iráčané

Barbara Unger

Na území naší obce, v sousedství bývalých kasáren v části Mitterharthausen, byl v září vybudován státním Úřadem pro migraci a uprchlíky (BAMF) velký tábor, kam denně přiváží autobusy stovky uprchlíků přímo z hranice s Rakouskem. Kapacita tábora by měla dosáhnout až 5 000 osob. Zde by se měli všichni příchozí zaregistrovat, projít alespoň základní lékařskou kontrolou, odpočinout si, zorientovat se v nových podmínkách a pak pokračovat dále.

Místní lidé s uprchlíky přijdou do kontaktu jen minimálně. Areál není přístupný veřejnosti a většina imigrantů se zde zdrží maximálně dva dny. Někteří se dokonce ani neregistrují a odjíždí na vlastní pěst přímo od tábora taxíky pryč nebo odchází pěšky směrem na nádraží v 8 km vzdáleném okresním městě Straubing. Velmi frekventovanou se proto stala cyklostezka

vedoucí podél státní silnice na Straubing. Tam nyní státní služba dvakrát denně uklízí odpadky, které tam po imigrantech zůstávají – lahve, igelitky, obaly, ale i kusy oblečení nebo spacáky, uprchlíci odhazují vše, co už nepotřebují. Místní lidé na nepořádek nejsou zvyklí a okolní pole jsou soukromá, takže se majitelé samozřejmě ozývají, pokud se někde povalují odpadky.

Někteří uprchlíci míří přímo do severovýchodních zemí, především do Švédska, jiní do větších německých měst, kde mají často už příbuzné a přátele. Ti, kteří se v táboře registrují, jsou co nejdříve převáženi autobusy do ubytovacích zařízení po celém Německu. V táboře jsem se byla několikrát osobně podívat a nepanuje tam žádné napětí. O uprchlíky je tam dobře postaráno, dostanou najíst, mohou si vzít potřebné oblečení z darů Červeného kříže, mohou si odpočinout po cestě. Většina z nich je ráda, že je v bezpečí, a celkově v táboře panuje dobrá atmosféra.

Někteří uprchlíci se zpočátku vydávali i směrem do nejbližší vsi, kde sháněli především SIM karty – všichni chtějí co nejrychleji telefonovat, mít kontakt s příbuznými a přáteli. To se vyřešilo tím, že mají nyní již možnost koupit SIM karty přímo v táboře. Mnozí mají s sebou i poměrně velké množství peněz. Jsou to zřejmě příslušníci střední vrstvy, většinou Syřané, kteří doma prodali, co šlo, a chtějí začít v Evropě nový život.

Uprchlíci, kteří jsou zákonem přiděleni do našeho okresního města Straubing, jsou většinou nejprve ubytováni v nouzovém zařízení v městské kulturní hale. Odtud jsou pak podle možností rozdělováni dále do ubytoven, hotelů atd. V těchto nouzových zařízeních někdy dochází k menším konfliktům mezi uprchlíky, ale situaci vždy uklidní policie. Nevím dosud o žádném případě, kdy by vznikl konflikt mezi uprchlíky a místními lidmi. Od starostů jiných obcí v našem okrese slyším naopak zprávy o tom, že s uprchlíky

v ubytovnách vesměs žádné problémy nejsou, a pokud se vyskytnou, jsou to opravdu výjimky. Chovají se slušně, snaží se učit němčinu, muži se zapojují do místních fotbalových klubů.

Na některé situace si samozřejmě azylanty teprve zvykají a pak mohou nějaké přechodné problémy nastat. Slyšela jsem například o případu, kdy žena musela ve Straubingu do nemocnice a její manžel ztupil scénu, protože nechtěl, aby se jeho žena u lékaře svlékla – u nich to funguje zkrátka jinak. Muž se ale později na policii uklidnil, žena byla ošetřena a vše dobře dopadlo. Stejně tak si musí mladí muži – chlápci – zvyknout, že u nás ve školách vyučují ženy a oni k nim jakožto žáci musí mít respekt. To je pro některé také novinka, v muslimských zemích je obraz ženy zkrátka jiný. Ale pokud chtějí žít tady, musí přijmout pravidla naší společnosti. Rozdíl je samozřejmě i v chování samotných muslimských žen. V sousedním městě Bogen se například stal případ, kdy dívka v létě skočila do bazénu v oblečení, protože u nich není zvykem nosit plavky. Navíc ale neuměla plavat, takže ji musel plavčík vytáhnout.

Integrace bude tedy v některých případech možná obtížnější. Ale my ji v podstatě zažíváme už nyní a nejde zdaleka jen o přistěhovalce z muslimských oblastí. V naší obci žije nyní poměrně velká komunita Rumunů, ale i Poláci a Maďari. 120 dětí v naší mateřské škole je původem ze čtrnácti různých národností! Ve školce, ale i na základní škole proto máme učitelku němčiny, která učí děti cizinců ještě dodatečně jazyk.

Barbara Unger

Co se týká nálady mezi místními lidmi, z uprchlíků samotných bezprostředně strach nemají, k žádným trestným činům tady v souvislosti s nimi nedochází. Ale otázkou je množství uprchlíků, jaké budeme jako stát schopni přijmout. Nemůžeme přijmout všechny, kteří jsou nyní na útěku, to nezvládneme. Jak to může pokračovat, když přijdou do Německa další statisíce nebo i miliony lidí? Toho se lidé obávají. Kdyby se nyní rozhodlo, že příliv uprchlíků potrvá například do konce roku a pak bude vyhlášen stop stav, bylo by všechno v pořádku. Ale problém navíc není jen teď. Tito lidé nemohou věčně zůstat v ubytovnách,

takže ti, kteří získají azyl, budou později potřebovat byt. A těch už teď v Německu není zrovna přebytek.

Mezi lidmi v našem regionu i přes tyto obavy dosud nepanují protiimigrantské nálady. Dokud lidé nepocítí důsledky na vlastní kůži, není to problém. Ale pokud by došlo v budoucnu kvůli uprchlíkům k nějakým ekonomickým omezením místních lidí, například zvýšení daní, snížení úhrad ze zdravotního pojištění a podobně, pak nevím, co by se stalo... pak by to byl zřejmě problém pro všechny. ■

Barbara Unger je starostka obce Feldkirchen.

V táboře panuje čilý ruch, denně sem dorazí kolem tisícovky uprchlíků. Zateplené haly na zimu (v pozadí) se staví za plného provozu tábora